

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015. 1' ΛΟΥΚΑ

Νικολάου Αρχιεπισκόπου Μύρων Της Λυκίας Του θαυματουργού
έτος 8^ον Τεύχος 366

ΣΥΓΚΥΠΤΟΥΣΑ - ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΧΩΡΙΣ ΥΛΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Σε μια συναγωγή όπου δίδασκε ο Χριστός κάποιο Σάββατο, είδε μία δυστυχημένη γυναίκα, η οποία ήταν «συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές» (Λουκ. 13,11). Έπασχε από ένα είδος παραλυσίας, που έκανε το σώμα της από τη μέση και πάνω να είναι κυρτωμένο και καμπουριασμένο προς τα κάτω, μ' αποτέλεσμα το κεφάλι της να είναι συνεχώς σκυμμένο προς το έδαφος χωρίς να μπορεί να το κουνήσει καθόλου προς τα πάνω. Δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια της όρθια, να δει τον κόσμο γύρω της, να ατενίσει προς τον ουρανό και ν' απολαύσει τα κάλλη του. Ήταν σκυμμένη συνεχώς προς τα κάτω σαν τετράποδο ζώο και μάλιστα για 18 ολόκληρα χρόνια. Η Γραφή μας αναφέρει ότι είχε «πνεύμα ασθενείας»· δηλαδή όχι παθολογική νόσο αλλά νόσο που προήλθε από διαβολική επίδραση.

Μερικοί ερμηνευτές διατείνονται ότι η γυναίκα αυτή υπήρξε αμαρτωλή γι' αυτό ο σατανάς της δημιούργησε αυτό το πρόβλημα. Άλλοι όμως ερμηνευτές δεν δέχονται αυτή την ερμηνεία διότι·

α Ό Χριστός όταν την θεράπευσε δεν της είπε «γύναι αφέωνται σοι αι αμαρτίαι» ούτε «ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε» που έλεγε σε περιπτώσεις θεραπείας αμαρτωλών ανθρώπων.

β Τήν αποκαλεί θυγατέρα του Αβραάμ και όχι θυγατέρα του Αδάμ συνεπώς είχε τα γνωρίσματα του Αβραάμ που ήταν ευσεβής και πολύ πιστός.

γ Η γυναίκα αυτή είχε την σπάνια αρετή, ειδικά στην εποχή μας, την υπομονή. Δέκα οκτώ ολόκληρα χρόνια ήταν δεμένη από το σατανά. Μια ολόκληρη ζωή. Κι όμως πουθενά δεν φαίνεται να γογγύζει, να λιποψυχεί, να τα βάζει με το Θεό, να λέγει «που είναι ο Θεός, που είναι η θεία πρόνοιά του, που είναι η αγάπη και το ενδιαφέρον του για τα πλάσματά του, γιατί εγώ να υποφέρω έτσι»;

δ Η ευσέβεια της φαίνεται από το ότι σύχναζε στη συναγωγή. Εμείς λίγο αδιάθετοι να είμαστε, λίγο πονοκέφαλο να έχουμε, λέμε· «δεν πάω στην Εκκλησία είμαι άρρωστος». Αυτή παρ' όλη τη φοβερή κατάσταση που αντιμετώπιζε, παρ' όλη την ειρωνεία που μερικές φορές κακοήθεις άνθρωποι αντιμετώπιζουν αυτούς τους

δυστυχομένους αναπήρους συνανθρώπους τους, παρ' όλο που αισθητικά η κατάσταση της την στοίχιζε εν τούτοις αυτή πήγαινε στη συναγωγή.

ε Καί το σπουδαιότερο· ενώ σύχναζε στη συναγωγή, το ευαγγέλιο δεν μας λέγει ότι πήγε για να προσευχηθεί για να θεραπευθεί, η ότι έκανε κάποιο τάμα γί αυτό το σκοπό. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν πλησιάζει τον Χριστό, δεν τον παρακαλεί, δεν τον ικετεύει όπως τόσοι άλλοι ασθενείς. Ούτε καν τον αγγίζει όπως η αιμορροούσα, ώστε σιωπηλά με το άγγιγμα να βρει την υγεία της. Καμμία κίνηση, καμμία ικεσία. Έχει ένα σπάνιο μεγαλείο η συγκύπτουσα. Δεν ασχολείται με επίγεια πράγματα, με φυσικές ανάγκες, με υλικά προβλήματα. Γιατί και η υγεία είναι υλικό αγαθό. Το μεγαλύτερο υλικό αγαθό, το πιο σπουδαίο. Γι' αυτό που η Εκκλησία μας έχει ολόκληρο μυστήριο, το μυστήριο του ευχελαίου. Το ευχέλαιο φυσικά δεν είναι μόνο για την υγεία αλλά και για την άφεση των αμαρτιών και συνδεόταν παλαιότερα με το μυστήριο της εξομολογήσεως. Σήμερα έπαυσε αυτή η σύνδεση, κακώς βέβαια, αλλά οι ευχές «υπέρ υγείας και αφέσεως των αμαρτιών» όπως και η τελική συγχωρητική ευχή, μας υπενθυμίζουν τον αληθινό σκοπό της σημασίας του ευχελαίου, που είναι η αποκατάσταση της φυσικής αλλά και της ψυχοπνευματικής υγείας του ανθρώπου. Ποτέ η Εκκλησία δεν εύχεται μόνο για την υγεία, μόνο για τις υλικές ανάγκες του ανθρώπου. Παντού και πάντοτε εύχεται «υπέρ υγείας και συγχωρήσεως και αφέσεως των αμαρτιών και των πλημμελημάτων ημών». Γιατί βλέπει τον άνθρωπο σαν μία ενιαία ψυχοσωματική οντότητα που έχει ανάγκη από σωματική αλλά και ψυχική θεραπεία. Και γνωρίζει πως η ψυχική θεραπεία που συντελείται με την άφεση των αμαρτιών συμβάλλει και στην αποκατάσταση της υγείας. Πάντως το μυστήριο του ευχελαίου είναι και για την υγεία, όπως βέβαια για την υγεία είναι και τα άλλα υποχρεωτικά μυστήρια, διότι χαρίζοντάς μας την ανακαίνιση και την ενσωμάτωσή μας στο σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία, βοηθούν και στην αποκατάσταση και της σωματικής μας υγείας όπως ήδη αναφέραμε.

Αλλά ας επανέλθουμε στην συγκύπτουσα. Συχνάζει στη συναγωγή γιατί αγαπά τον Θεό. Θέλει να τον υμνεί, να τον δοξολογεί, ν' ακούει μέσα από το κήρυγμα το θέλημά του. Εμείς αγαπάμε τον Θεό γιατί συνήθως περιμένουμε κάποιο κέρδος, κάποια ωφέλεια απ' αυτόν. Έχουμε την περίπτωση π.χ. του τάματος. Θεέ μου· θα μου δώσεις θα σου δώσω κι εγώ. Δεν μου δίδεις δεν θα σου δώσω. Εξηγημένα πράγματα για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις ύστερα. Δηλαδή η σχέση μας με τον Θεό είναι εμπορική και μάλιστα μερικές φορές καθόλου τίμια. Λέγει ένας αρχαίος μύθος, ότι ένας έκανε τάμα στο θεό Ερμή, να τον βοηθήσει να βρει κάτι και εκείνος θα του αφιέρωνε το μισό απ' ό τι θα έβρισκε. Μετά από λίγο βρήκε ένα δισάκι με καρύδια. Κάθισε τα έφαγε και τα τσόφλια τα έφερε στο βωμό του Ερμή!!! Θαυμάστε ευσέβεια που είναι σκέτη παλιανθρωπιά και σκέτη ασέβεια. Και για να μη υστερήσουμε εμείς οι νεώτεροι στην ευσέβεια αυτή των αρχαίων προγόνων μας, τα ταγγιασμένα λάδια τα φέρνουμε στην Εκκλησία, για να μας έχει καλά ο Θεός. Φυσικά με το αζημίωτο.

Η συμφεροντολογική και μη τίμια αυτή σχέση μας φαίνεται και στο θέμα της αχαριστίας που τόσο συχνά παρουσιάζεται στους ανθρώπους. Ας θυμηθούμε τους

δέκα λεπρούς, ας θυμηθούμε τους Ιουδαίους που τόσο ευεργέτησε ο Χριστός κι όμως προτίμησαν να σώσουν ένα ληστή και φονιά, τον Βαραββά, και να σταυρώσουν τον ευεργέτη τους. Η συγκύπτουσα και στο θέμα της ευγνωμοσύνης παίρνει άριστα. Μόλις θεραπεύθηκε «εδόξαζεν τον Θεόν». Δεν δόξασε απλώς αλλά δόξαζε· δηλαδή συνεχώς και αδιαλείπτως δοξολογούσε το Θεό. Χαριτωμένη ύπαρξη όντως. Ας τη θαυμάσουμε και ας τη μιμηθούμε.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, ο Θαυματουργός

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε τον 3ο αιώνα μ.Χ. στα Πάταρα της Λυκίας, από γονείς ευσεβείς και πλουσίους και έδρασε την εποχή των αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284 - 304 μ.Χ.), Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.) και Μεγάλου Κωνσταντίνου. Σε νεαρή ηλικία έμεινε ορφανός και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας. Αλλά ο Νικόλαος, εμπνεόμενος από φιλόφθονα συναισθήματα, διέθετε την περιουσία του για να ανακουφίζει άπορα, ορφανά, φτωχούς, χήρες, στενοχωρημένους οικογενειάρχες. Ένας μάλιστα, θα διέφθειρε τις τρεις κόρες του, προκειμένου να εξασφαλίσει χρήματα. Όταν το έμαθε αυτό ο Νικόλαος, μυστικά σε τρεις νύκτες εξασφάλισε την προίκα των τριών κοριτσιών, αφήνοντας 100 χρυσά φλουριά στην κάθε μία. Έτσι, οι τρεις κόρες αποκαταστάθηκαν και γλίτωσαν από βέβαιη διαφθορά.

Στην συνέχεια αφιερώθηκε στον ασκητικό βίο, λόγω όμως της ξεχωριστής αρετής του τιμήθηκε, χωρίς να το επιδιώξει, αρχικά με το αξίωμα του Ιερέα στα Πάταρα και συνέχεια με το αξίωμα του αρχιεπισκόπου Μύρων. Από τη θέση αυτή καθοδηγούσε με αγάπη το ποίμνιό του και ομολογούσε με παρρησία την αλήθεια. Για το λόγο αυτό συνελήφθη από τους τοπικούς άρχοντες και ρίχτηκε στη φυλακή. Όταν όμως ανήλθε στον αυτοκρατορικό θρόνο ο Μέγας Κωνσταντίνος ελευθερώθηκαν όλοι οι χριστιανοί και έτσι ο Νικόλαος επανήλθε στο αρχιεπισκοπικό θρόνο. Μάλιστα έλαβε μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, όπου ξεχώρισε για τη σοφία και την ηθική του τελειότητα.

Ο Άγιος Νικόλαος ήταν προικισμένος και με το χάρισμα της θαυματουργίας με το οποίο έσωσε πολλούς ανθρώπους και όσο ήταν εν ζωή αλλά και μετά την κοίμησή του το 330 μ.Χ. Για παράδειγμα όταν κάποτε κινδύνευσε κάποιος στη θάλασσα - λόγω σφοδρών ανέμων - και επικαλέστηκε το όνομα του αγίου σώθηκε και μάλιστα ενώ βρισκόταν στη μέση του πελάγους βρέθηκε αβλαβής στο σπίτι του. Το θαύμα έγινε αμέσως γνωστό στην Πόλη και ο λαός προσήλθε αμέσως σε λιτανεία και αγρυπνία προκειμένου να τιμήσει το θαυματουργό Άγιο.

Ο τάφος του Αγίου Νικολάου στη Βασιλική του Μπάρι, ανοίχθηκε αναγκαστικά το 1953 μ.Χ., κατά την διάρκεια αναστηλωτικών εργασιών, την νύκτα

της 5ης προς 6ης Μαΐου. Για τον σκοπό αυτό συγκροτήθηκε επιτροπή από τον Πάπα, με Πρόεδρο τον τότε Ρωμαιοκαθολικό Αρχιεπίσκοπο του Μπάρι Ερρίκο Νικόδημο, στην οποία ανατέθηκε η κανονική αναγνώριση των λειψάνων του τάφου.

Παράλληλα ο αναγνωριστικός έλεγχος και η καταμέτρηση των οστών ανατέθηκε στον Καθηγητή της Ανατομίας στο Πανεπιστήμιο του Μπάρι Λουΐτζι Μαρτίνο και τον βοηθό του Γιατρό Αλφρέντο Ρουγγίερι. Τα Λείψανα μέσα στη λάρνακα έπλεαν σέ ένα διαυγές, άχρωμο και άοσμο υγρό, το οποίο είχε βάθος τρία περίπου εκατοστά. Η εξέταση του υγρού αυτού από τα Ινστιτούτα Χημείας και Υγιεινής του Πανεπιστημίου του Μπάρι απέδειξε, ότι επρόκειτο για καθαρό νερό, ελεύθερο από άλατα και στείρο από μικροοργανισμούς! Η έρευνα απέδειξε, ότι το υγρό αυτό προήρχετο από τις μυελοκυψέλες των σπογγωδών οστέων!

Η τρίτη ιστορικά ανακομιδή έγινε την νύκτα της 7ης προς 8ης Μαΐου 1957 μ.Χ., με σκοπό νέα αναγνώριση, καταμέτρηση, ανατομική και ανθρωπολογική μελέτη, πριν την οριστική κατάθεση στην λάρνακα, μετά το πέρας των αναστηλωτικών εργασιών. Στην ιατρική ομάδα συμμετείχε την φορά αυτή και ο Γιατρός Λουΐτζι Βενέζια. Τα αποτελέσματα της ανθρωπολογικής εξετάσεως των Ιερών Λειψάνων υπήρξαν εντυπωσιακά. Διαπιστώθηκε, ότι ανήκαν σέ ένα και το αυτό άτομο και μάλιστα σε άνδρα που είχε ύψος 1.67 περίπου, τρεφόταν κυρίως με φυτικά προϊόντα και πέθανε σε ηλικία μεγαλύτερη των 70 ετών. Το άτομο αυτό ανήκε στην λευκή Ινδοευρωπαϊκή φυλή. Η κατάσταση ορισμένων οστών έδειξε ακόμη, ότι το άτομο στο οποίο ανήκαν, πρέπει να είχε υποφέρει πολύ κάτω από ιδιαίτερα δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης, που του άφησαν σημάδια στην υπόλοιπη ζωή του. Η αγκυλωτική σπονδυλοαθρίτιδα και η διάχυτη ενδοκρανιακή υπερόστωση, πρέπει να κληρονομήθηκαν από κάποια υγρή φυλακή, όπου πέρασε αρκετά χρόνια της ζωής του και μάλιστα σε προχωρημένη ηλικία.

Η ιχνογραφική ανάπλαση του προσώπου, με την μέθοδο της υπερσκελετικής αναπλάσεως των μαλακών μερών της κεφαλής, απέδωσε επίσης θεαματικά αποτελέσματα. Τα σχετικά ιχνογραφήματα που δημοσίευσε ο Καθηγητής Μαρτίνο, βρίσκονται σε συμφωνία με τις παλαιότερες απεικονίσεις του Αγίου, εκείνη της Αγίας Μαρίας της Πρώτης (στη Ρώμη, 8ος ή 9ος αιώνας μ.Χ.) και αυτή του Παρεκκλησίου του Αγίου Ισιδώρου, στον Ναό του Αγίου Μάρκου (στη Βενετία, ψηφιδωτό του 12ου αιώνα μ.Χ.).

Δηλαδή, με τις εξετάσεις των Λειψάνων του Αγίου Νικολάου, πιστοποιήθηκε η γνησιότητά τους, αποδείχθηκε επιστημονικά η μυροβλυσία του και επίσης ότι η πάροδος του χρόνου δεν άμβλυνε την μνήμη των βασικών χαρακτηριστικών της μορφής του, όπως τα διέσωσε η Ορθόδοξη εικονογραφική παράδοση (πρόσωπο ασκητικό, ευγενικό, με αρμονικές αναλογίες, υψηλό και πλατύ μέτωπο, μεγάλα μάτια - ελαφρά βαθουλωτά - έντονα ζυγωματικά, φαλάκρα). (Βλ. Αντ. Μάρκου, «Τα Λείψανα του Αγ. Νικολάου Επισκόπου Μύρων της Λυκίας και οι ιστορικές τους περιπέτειες»· Περιοδικό «Ορθόδοξη Μαρτυρία» Λευκωσίας, φ. 44/1994, σελ. 98 - 106· αγγλική έκδοση από το Κέντρο Παραδοσιακών Ορθοδόξων Σπουδών Έτνας Καλιφορνίας, 1994).